

ansvaret for både barnet og for behandlingen af forældrenes problemer.

De nuværende regler indebærer, at en ny kommune overtager ansvaret for et anbragt barn, hvis forældrene flytter kommune. Det er dog stadig den kommune som anbragte barnet, der skal betale for anbringelsen. Dermed sikres det, at den nye kommune ikke hjemtager barnet af økonomiske årsager.

De nuværende regler kan betyde, at det er vanskeligt for en ny kommune at føre tilsyn med barnet, særligt hvis den geografiske afstand er stor. Handlekommunen har altid ansvaret for barnet og for tilsynet, men rent praktisk kan tilsynet efter aftale overlades til den oprindelige kommune eller en privat part, som fx familieplejeforeninger. Samtidig kan der for en ny handlekommune være et incitament til at fastholde barnet i anbringelsen, da det kan være forbundet med vanskeligheder af både praktisk og økonomisk karakter at hjemgive barnet. Forældrenes ny opholdskommune vil i en sådan situation blive økonomisk forpligtet i forhold til at afhjælpe barnets problemer.

De nuværende regler kan endelig have den uheldige konsekvens, at barnet oplever et brud på kontinuiteten i forbindelse med flytningen, idet en ny kommune og en ny sagsbehandler kan have en anderledes vurdering af hvilken behandling og hvilket anbringelsessted, der er mest egnet i forhold til barnets problemer. Hertil kommer at det er ressourcekrævende at en ny sagsbehandler skal sættes ind i sagen. Det gælder særligt i de tilfælde, hvor forældrene ofte flytter. Kontinuitet er som nævnt centralt for anbragte børn, selvom det i visse tilfælde også kan være konstruktivt, at der ses på en sag med nye øjne.

Dette lovforslag indebærer, at den kommune, der oprindeligt anbragte barnet forsat vil være handlekommune for barnet i en situation hvor forældrene flytter. Herved understøttes mulighederne for at give anbragte børn stabile opvækstbetingelser.

Ved at fastholde den oprindeligt anbringende kommune som opholds- og handlekommune i forhold til et anbragt barn eller ung i forbindelse med forældrenes flytning sikres der med dette lovforslag, at linien i den oprindeligt udarbejdede handleplan følges, og at indsatsen i forhold til det anbragte barn tilrettelægges med udgangspunkt i de problemstillinger, der lå til grund for anbringelsen. I en række konkrete tilfælde har forældrenes flytning - og dermed skift af opholdskommune - vist sig at være u hensigtsmæssig i forhold til et barn anbragt uden for hjemmet. Dette beror på, at en ny opholdskommune kan have en væsentlig anden opfattelse af barnet og familiens situation og som følge heraf iværksætte helt andre foranstaltninger el-

ler i nogle tilfælde hjemgive barnet. Ved at fastholde den oprindeligt anbringende kommune som barnets opholds- og handlekommune søges lovforslagets hovedformål om at styrke kontinuiteten og stabiliteten i anbringelsesforløbet forfulgt.

En del af foranstaltningerne i kapitel 8 kan både rette sig mod barnet og mod forældrene. Det drejer sig fx om konsulentbistand med hensyn til barnets eller den unges forhold, jfr. § 40, stk. 2, nr. 1, aflastning efter § 40, stk. 2, nr. 4 og kontaktpersonordningen i § 40, stk. 2, nr. 7. Efter de gældende regler har dette ingen betydning for kommunens handlekompetence i forhold til de enkelte foranstaltninger, idet beslutningskompetencen i dag ligger i én og samme kommune, nemlig forældrenes opholdskommune. Denne træffer afgørelse i forhold til både forældrene og barnet. Men sondringen bliver relevant, når barnets og forældrenes handlekommune - som i dette lovforslag - adskilles.

Det er meget vigtigt, at der ikke bliver tvivl om, hvilken kommune, der er forpligtet til at træffe afgørelser i forhold til henholdsvis barn og forældre. Ligesom det er vigtigt, at kommunerne holder hinanden orienteret om tiltag i forhold til parterne. Det er således søgt præciseret, hvordan kompetencefordelingen mellem kommunerne er, ligesom det forudsættes, at der foregår et samarbejde om indsatserne.

Betalingsforpligtelsen vedrørende foranstaltninger efter servicelovens kap. 8 er som hidtil hos den kommune som har truffet afgørelsen om foranstaltningen. Ved at give barnet selvstændig opholdskommune i samme kommune følges princippet om at betalingsforpligtelse og handlekompetence varetages af samme kommune nu i forhold til anbragte børn. Denne tankegang er et grundlæggende element i grundtakstfinansieringen.

Barnets selvstændige opholdskommune kan med samtykke fra forældrene og den unge, der er fyldt 15 år, aftale, at forældrenes opholdskommune tillige er handlekommune for barnet eller den unge. Lovforslaget søger at opretholde fleksibiliteten i den nuværende retssikkerhedsloven § 9, stk. 7, ved at etablere en lignende aftalemulighed.

Inddragelse af barnet

Efter § 58 i serviceloven skal der finde en samtale sted med børn, der er fyldt 12 år, forinden der træffes afgørelse i en sag om foranstaltninger efter kapitel 8, og forinden der træffes afgørelse i en sag om ophør af en anbringelse. Der er efter bestemmelsen således tale om en egentlig pligt for kommunen til altid at give barnet mulighed for en samtale. Barnet har ret til at afslå at udtale sig. Oplysning herom vil i disse tilfælde